

ΑΝΑΛΕΚΤΑ.

Μουσικόν οὖς.—Εἰς τοὺς ὀργαστικώτερον ἀπὸ τίνος κινουμένους μουσικούς ἢ μουσικοφίλους πληθυσμούς τῆς πόλεώς μας, δὲν θὰ εἶναι ἄκαιρος ἢ ὑπόδειξις σπουδαίου τινος ὑπομνήματος τοῦ κ. Lionel Dauriac ὑποβληθέντος οὐ πρὶ πολλοῦ εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τῶν ἠθικῶν καὶ πολιτικῶν ἐπιστημῶν τῆς Γαλλίας, ὑπὸ τὸν τίτλον: *Περὶ τοῦ μουσικοῦ ὠτός*. *Ψυχολογία τοῦ μουσικοῦ*. Δὲν εἶναι ἄγνωστον εἰς οὐδέναν ὅτι ὁ ὄρος: *μουσικός*, προσδιᾶζει εἰς πλείους καὶ διαφορωτάτας ἀποχρώσεις τοῦ γενικοῦ σημαίνοντος, εἰς τὸν ἐκτελεστήν π. χ. εἰς τὸν ἐρασιτέχνην, εἰς τὸν συνθέτην κτλ. Αἱ μεταξὺ τούτων οὐσιαστικαὶ διαφοραὶ καὶ τὰ κινὰ σημεῖα καθ' ἃ εἶναι δυνατόν ἐνόντες νὰ συμπίπτωσιν, ἀποτελοῦσι τὴν θέσιν τοῦ κ. Δωριᾶκ. Ἐκεῖνος ὅστις λέγει «ἐκτελεστής» δὲν λέγει ἀναγκάτως καὶ πάντοτε «μουσικός». Ὁ ἐκτελεστής μόνον μόνον μουσικοῦ αἰσθήματος δύναται νὰ ἔχῃ, καὶ ἡ ἐργασία του εἶναι ἁπλῶς μηχανικὴ, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον δεξιὰ, παρέχουσα εἰς αὐτὸν τὸν τίτλον virtuose ὅμα φθάνῃ εἰς τὸ ἔπακρον τῆς τελειότητος. Ἀληθὲς μουσικός εἶναι ἐκεῖνος ὅστις ἀγαπᾷ, καὶ ἐννοεῖ τὴν μουσικὴν, καὶ εἶν' ἱκανὸς ἀφοῦ ὑποστῇ, ὡς συναισθήματα πάσας τὰς συγκινήσεις τῆς αἰσθητικῆς μουσικῆς, νὰ τὰς ἀναλύσῃ συγχρόνως· αὐτὸς εἶναι ὁ ὅρισμός τοῦ amateur, ἄνωθεν τοῦ ὀπίου καίται ὁ κριτικός· τὴν πρῶτον χαρακτηρεῖ κυρίως τὸ ἐνστικτον καὶ ἰδιαιτέρα τις προδιάθεσις ἢ ἱκανότης· ἐνῶ ὁ κριτικὸς προσκτᾶται τὴν ἀνυπέρβλητον αὐτοῦ ἐντέλειαν ἐν τῇ ἱεραρχίᾳ τῆς μουσικῆς διὰ τῆς μορφώσεως, τῆς σπουδῆς καὶ τῆς μελέτης τῶν μεγάλων πρωτοπῶν τῆς τέχνης.

Ἡ μουσικὴ ἱκανότης ἐξήρτηται ἐκ τοῦ ὠτός, τῆς μνήμης, τῆς πνευματικῆς ἀναπτύξεως, τῆς καλαισθησίας, καὶ αἰσθηματικότητος. Καὶ ἡ μὲν μόρφωσις τοῦ ἐκτελεστοῦ τελεῖται βαθμιαίως· ἐνῶ αἱ χαρακτηριστικαὶ ιδιότητες τοῦ καθ' αὐτὸ μουσικοῦ γεννῶνται αὐτομάτως.

Ἐν τῇ μουσικῇ αἱ ιδιότητες τοῦ ὠτός εἶναι σχεδὸν ἀποκλειστικῶς φυσιολογικαί· ἐξαρτῶνται δηλ. ἐκ τῆς ἀκουστικῆς ψυχολογίας, τῆς Tonpsychologie, ὅπως ὠνόμασε τὴν ἐπιστήμην ταύτην ὁ ἐκ Μονάχου ἰδρυτῆς αὐτῆς Stempf. Ἐκ τῶν ιδιότητων τούτων ἄλλαι μὲν εἶναι φυσικαὶ καὶ ἐγκαινται εἰς τὴν ἀναγνώρισιν τῶν ἤχων ὑπὸ τὴν τριπλὴν αὐτῶν μορφήν, τὸ ὕψος, τὴν ἐντασιν καὶ τὸ χρῶμα, ἄλλαι δὲ εἶναι ἐπίκτητοι· τὸ προφανέστερον σημεῖον μουσικῆς κλή-

σεως εἶναι ἡ ἐν τινι συνηχίσει διάκρισις τόνου τίνος ἔχοντος μείζονα ἔντασιν τῶν ἄλλων.

Τὸ συμπέρασμα τοῦ κ. Δωριᾶκ εἶναι ὅτι αἱ ιδιότητες αὗται τοῦ ὠτός, ὅπως ἀνεξάρτητοι τῆς ἀναπτύξεως τῆς μουσικῆς μορφώσεως, εἶναι τάξεις ὑποδεστέρας τῆς καλαισθησίας καὶ τῆς φαντασίας, αἵτινες μόναι γεννῶσι τὴν τέλειον μουσικόν.

Ἐκλογικὴ ρεκλάμα.—Ἀπέθανε πρὶ μικροῦ ἐν Γενούῃ ἰταλὸς βουλευτής, ὁ Luigi Farina τοῦ ὀπίου αἱ ἐκλογικαὶ ἐκκεντρικότητες ἀφῆκαν ἐποχὴν εἰς τὰ χρονικά τοῦ ἰταλικοῦ κοινοβουλίου. Τὴν παραμονὴν τῶν ἐκλογῶν τοῦ 1876 ἐνῶ ἔβραχε χρονηθῆν ὁ L. Farina ἐμύρασε ἄπειρον ἀριθμὸν ὁμβρελλῶν εἰς τοὺς ἐκλογεῖς. Εἰς μίαν ἄλλην ἐκλογικὴν περιόδον περιῆγεν εἰς τὰς ὁδοὺς πόλεως τίνος παχύτατον καὶ μοναδικὴν ἀναπτύξεως χυτὸν φέροντα προσηρμισμένην εἰς τὴν οὐράν του τὴν ἐξῆς δῆλωσιν: «Ὅσοι θὰ ψηφίσουν ὑπὲρ τοῦ Φαρίνα θὰ φάγουν ἀπ' αὐτὸν τὸν χοῖρον». Καὶ ἐξελέγη ὁ ἐκκεντρικὸς ὑψηλῆφιος καὶ κατὰ τὰς δύο περιστάσεις.

Οἱ ἀριστερόχειρες.—Διατί τινὲς τῶν ἀνθρώπων εἶναι ἀριστερόχειρες, εἶναι ζήτημα ἀπλουστάτην μὲν ἔχον τὴν θέσιν, οὐχὶ ὅμως ἐπίσης εὐκόλιν καὶ τὴν λύσιν.

Ὅπως ἐξηγηθῇ ἐν πρώτῃ διατὶ ὅλοι σχεδὸν οἱ ἄνθρωποι εἴμεθα δεξιόχειρες, ἐξηγῆθησαν θεωρίαι κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον πειστικαὶ καὶ ἀπιδεικτικά. Τὸ σῶμα, εἶπον, τοῦ ἀνθρώπου, κατὰ τὴν ἐσωτερικὴν αὐτοῦ διασκευὴν, δὲν εἶναι ὀλόου συμμετρικόν, ἐπειδὴ ὁ δεξιὸς πνεύμων εἶναι ὀγκυωδέστερος τοῦ ἀριστεροῦ· καθ' ὃν χρόνον ἐκτελεῖται ἡ εἰσπνοὴ διὰ τῶν πνευμόνων, ταλαντεύεται ἀπὸ τὸ δεξιὸν μέρος τὸ ἥπαρ, οὕτως ὥστε τὸ κέντρον τῆς βαρύτητος εὐρίσκειται τότε ἄνωθεν τοῦ δεξιοῦ ποδός. Τὰ ἐντόσθια δεξιόθεν τῆς μέσης γραμμῆς ζυγίζουσιν μίαν καὶ ἡμίσειαν σχεδὸν λίτραν περιπλέον ἀπὸ τὰ ἐντόσθια τὰ κείμενα πρὸς τ' ἀριστερὰ τῆς γραμμῆς ταύτης. Ἡ τοιαύτη διασκευὴ προσδίδουσα μηχανικὴν τινὰ ὑπεροχὴν καὶ εἰς τὸν δεξιὸν βραχίονα πρὸς οἰανδήποτε ἐργασίαν καὶ εἰς τὸν δεξιὸν ὦμον ὅπως ὑποβαστάξῃ βάρος τι μᾶς ἐξηγεῖ ἐπίσης διατὶ παθητικῶς, οὕτως εἰπεῖν, σηκώνομεν μετὰ μεγαλυτέρας εὐκολίας βάρη ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου· ἐπειδὴ δηλ. ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ κλίνουмен πρὸς τὰ ἐμπρὸς διὰ νὰ φέρωμεν τὸ κέντρον τοῦ βάρους ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ μέρους, τὸ ὅποῖον εἶναι καὶ τὸ ἰσχυρώτερον. Ἀλλως τε παρετηρήθη ὅτι ὁ ἀριστερὸς τοῦ ἐγκεφάλου λοβὸς εἶναι ἀδρότερος καὶ μᾶλλον πλούσιος εἰς αἷμα-

φόρα ἀγγεῖα παρὰ ὁ δεξιός, καὶ ὅτι ἐκεῖνος ἐγκαρσίως ἐνεργῶν ρυθμίζει τὴν κίνησιν τῶν μυῶν τοῦ δεξιοῦ βραχίονος καὶ τῆς δεξιᾶς χειρός.

Ἐρχεται ἀκολούθως ἡ θεωρία τοῦ ξίφους καὶ τῆς ἀσπίδος, ἥτις ὑποστηρίζει ὅτι ὁ ἄνθρωπος φύσει προωρισται διὰ νὰ μάχεται· ἐπειδὴ δὲ ἡ καρδιά, τὸ κατ' ἐξοχὴν ὄργανον τῆς ζωῆς, εὐρίσκεται πρὸς τ' ἀριστερά, ἐπιβάλλεται πρὸ πάντων αὐτὴν νὰ ὑπερασπίζεται ὁ ἄνθρωπος διὰ τῆς ἀσπίδος φερομένης ὑπὸ τῆς ἀριστερᾶς χειρός, ἐνῶ κατ' ἀνάγκην τοῦ μένει ἡ δεξιὰ πρὸς χειρισμὸν τοῦ ξίφους. Πρὸς ταῦτα βεβαίως ἀντιστρατεύεται δι' ἰσχυροῦ ἐπιχειρήματος ἡ θεωρία τῆς εροφοῦ· ἀφοῦ ὅλῃ αὕτη συνηθέστερον, σχεδὸν πάντοτε, σηκώνει τὸ μωρὸν διὰ τοῦ ἀριστεροῦ βραχίονος καὶ τιποτοτρόπως παρέχεται εἰς αὐτὸ ἐνωρίτερα περισστέρα ἐλευθερία νὰ μεταχειρίζεται τὴν ἀριστερὰν χεῖρα, ἔπρεπεν ὁ ἄνθρωπος νὰ γίνετο ἀριστερόχειρ. Φαίνεται ὅμως — καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ πιθανώτερον — ὅτι καὶ ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου ἐξήσκησε τὸ τυραννικὸν αὐτοῦ κράτος ὁ συρμός καὶ ἡ συνήθεια, ἐξασφαλίσαντες τὴν ἀποκλειστικὴν προτίμησιν εἰς τὴν δεξιὰν χεῖρα.

Ὅτι τοῦτο εἶναι ἀληθὲς μαρτυρεῖται ὑπὸ τοῦ μεγάλου σχετικῶς ἀριθμοῦ τῶν ἀριστεροχείρων αἰτινες ὑπάρχουσι πανταχοῦ. Ἐπειτα εἰς πολλὰς περιστάσεις ἡ ἀριστερὰ ἀποδεικνύεται ἀνωτέρα τῆς δεξιᾶς χειρός. Ἡ ἀριστερὰ χεὶρ τοῦ βιολιστοῦ ἥτις τόσον ζωντανὰ καὶ τόσον λεπτεπιλέπτως ἐγγίζει εἰς τὸ ἀρμόδιον σημῆτον τὰς χορδὰς τοῦ ὄργανου εἶναι βεβαίως ἀσυγκρίτως ἱκανωτέρα τῆς δεξιᾶς, ἥτις περιορίζεται νὰ κινή τὸ τῆζον. Ἡ ἀριστερὰ χεὶρ ἥτις κρατεῖ τοὺς χαλινούς καὶ ὁδηγεῖ τὴν ἄμαξαν εἰς τὸς πολυανθρώπους δρόμους ἐμφαίνει ἀναμφιβόλως πλείονα εὐχέριαν καὶ εὐκαμψίαν τῆς δεξιᾶς, ἡ ὅπῃα κρατεῖ ἀπλῶς τὴν μάστιγα. Καὶ τόσας ἐν γένει ἐξαιρέσεις καὶ αὐτοὶ οἱ δεξιόχειρες κάμνουν τοῦ κανόνος αὐτοῦ τῆς προτιμῆσεως, αἰτινες ἀποδεικνύουν ὅτι ὁ κανὼν αὐτὸς δὲν στηρίζεται ἐπ' οὐδενὸς πραγματικοῦ δεδομένου καὶ λόγου. Καὶ ὅμως ἀνέρχεται, πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσωμεν, καὶ χάνεται εἰς τὰ βάθη τῆς ἀπωτέτης ἀρχαιότητος· τὸ πρᾶγμα μαρτυροῦσι αἱ χονδροειδεῖς παραστάσεις καὶ αὐτῆς τῆς λιθικῆς περιόδου ἐπίσης προφανῶς ὅπως καὶ αἱ ἀπεικονίσεις καὶ τὰ γλυπτὰ ἔργα τῆς Αἰγύπτου, Ἀσσυρίας, Ἑτρούριαις, Ἑλλάδος καὶ Ρώμης. Ἀλλὰ παρ' ὅλην τὴν γλεύην καὶ τὸν περίγελον, τὸν ὅποιον κατεσκεδάσαν ἐπὶ παντὸς ἀδεξιὸν καὶ σκαιὸν πᾶσαι αἱ γλώσσαι καὶ αἱ φιλολογίαι, ἀρχαῖαι τε καὶ νεώτεραι οὐχ' ἥττον ὑπῆρξεν καὶ ὑπάρχει πάντοτε σημαντικὸς ἀριθμὸς ἀριστεροχείρων διακεκριμένων εἰς

τὰς τέχνας ἀκριβῶς καὶ τὰ ἐπαγγέλματα, τὰ ὅποια ἀπαιτοῦσι ἰδιόζουσαν ἱκανότητα τῶν χειρῶν. Ὁ διάσημος ἀγγλὸς μυθιστοριογράφος Κάρλορς Ρῆδς κατέστρωσεν ἀτελεύτητον κατάλογον ἐνδόξων ἀριστεροχείρων.

ω Ἡ *Revue de Chimie industrielle* δημοσιεύει περιέργον ὅσον καὶ ἀπλοῦν τρόπον τεχνικῆς παλαιώσεως τῶν διαφόρων ποτῶν, ὅστις ἐξάπαντος θ' ἀπελπίσῃ τοὺς ἐραστὰς τῶν ἀρχαίων οἶνων καὶ ἄλλων ποτῶν. Ἐγκεῖται δ' οὗτος εἰς συνδυασμένην ἐφαρμογὴν ὠριμένης τινος θερμότητος, 600 ἢ 700 ἐπὶ δέκα ἢ δώδεκα ὥρας, ἥτις κατόπιν ἐβδομαδιαίας ἡσυχίας μεταβάλλει ἐξ ὀλοκλήρου τὸ ποτὶν προσδίδουσα εἰς αὐτὸ ὅλους τοὺς χαρακτῆρας καὶ τὴν καλὴν γεῦσιν τῶν παλαιωτάτων καί τιμιωτάτων τοῦ εἶδους του.

ω Ἐνῶ ἡ ἔγχρωμος φωτογραφία εὐρίσκεται εἰς τὰς παραμυθὰς τῆς ὀριστικῆς αὐτῆς ἐπιτυχίας. ἐγκαινίζεται συγχρόνως ἕτερον εἶδος φωτογραφικῆς ἐφαρμογῆς οὐχ' ἥττον σπουδαῖον. Πρόκειται δηλονότι περὶ τῆς συγχρόνου ἀπεικονίσεως τοῦ αὐτοῦ προσώπου θεωρουμένου ἐκ διαφόρων ἀπόψεων χωρὶς νὰ εἶναι ἀνάγκη νὰ τοποθετηθῇ τούτο πρὸ τῆς μηχανῆς περισσότερον ἀπὸ μίαν φοράν. Ἀρκεῖ νὰ καθήσῃ εἰς ἀπόστασιν τινα ἀπὸ δύο κατόπτρων συγκεκλιμένων πρὸς ἄλληλα ὑπὸ γωνίαν 45°. Τὸ νέον τοῦτο εἶδος τῆς φωτογραφίας πρόκειται νὰ παράσχῃ σπουδαιότατος ὑπηρεσίας εἰς τὰς ἀνθρωπομετρικὰς ἐργασίας συγχρόνως δὲ νὰ προσδώσῃ μείζονα ἀκρίβειαν εἰς τὰς ἐθνογραφικὰς μελέτας.

ω Χορτοφαγία ἐν Ρωσίᾳ — Ἡ Ρωσικὴ «Ἑβδομαδιαία» ἐπιθεώρησις ἰσχυρίζεται ὅτι ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ κόμητος Τόλστοι, τοῦ μοναδικοῦ χορτοφάγου, ὁ ἀριθμὸς τῶν χορτοφάγων αὐξάνει καθ' ἑκάστην. Τὸ δὲ περιεργότερον ὅτι ἡ ἐπίδρασις αὕτη ἐπεξετάθη μέχρι τῆς Σαμαρκάνδης, ἔνθα οἱ πλείους τῶν κατοίκων, προεξαρχούσης τῆς τοπικῆς ἀρχῆς, ἀπέχονται παντὸς κρέατος. Αἱ γυναῖκες αἰτινες τὸ μέχρι τοῦδε ἀπετάσσοντο τῇ τριαύτῃ καινοτομίᾳ προσεχώρησαν ὀριστικῶς εἰς αὐτήν· καὶ οὕτω νῦν ὑφίστανται οἰκογένειαι ὀλοκληρὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης τῶν ὁποίων οὐδὲν οὐδὲν παρουσάζεται τὸ κρέας.

Συγχρόνως ὅμως ἡ *Viestnik Ievropy* δημοσιεύει μελέτην τοῦ Β. Σβατλόβσκου περὶ τοῦ «ζητήματος τῆς θρέψεως», διὰ τοῦ ὁποίου πολεμεῖ τὴν ἀποκλειστικὴν χορτοφαγίαν. Ὁ ἀφρογράφος στηριζόμενος ἐπὶ τῆς αὐθεντίας διασήμων ἰατρικῶν ἐπιστημοτήτων, ἀποδεικνύει ὅτι οἱ φυτοφάγοι ὑποκύπτουσι τέλος εἰς στομαχικὰς ἀσθενείας ἢ καταντῶσιν ἀλκοολικοί.

Νέον καὶ διαρκὺς χρησιμότητος ἀντιμασμητικὸν καὶ ἀντισηπτικὸν τὸ καρβολίνιον προώρυσται νὰ παράσῃ μεγάλας ἐκδορυλεύσεις. Τῆς αὐτῆς περίπου φύσεως μετὰ τὸ φανικὸν ὅξυ ἔχει εὐαρεστοτέραν ὁσμὴν καὶ εὐθυνότερα ἀγοράζεται. Ἐκτὸς δὲ τούτου ἐνῷ τὸ φανικὸν ὅξυ ρυπαίνει τὰ ἀντικείμενα, τὸ καρβολίνιον ἀπεναντίας χρησιμεύει ὡς βαφὴ προσδίδουσα εἰς τὰ ξύλα καὶ τὰ χονδρόπανα χρῶμα καρυδιᾶς. Πρὸ πάντων δὲ διὰ τὴν ξυλικὴν τὴν εἰς ὑγρὰ μέρη οἰκοδομῶν εἶναι εὐεργετικὸν καθ' ὅτι ὅχι μόνον εἰσχωροῦν εἰς τὰς ἵνας τῶν ξύλων καταστρέφει ἐν αὐτοῖς πάντα ζωϊκὴν ὀργανισμόν, ἀλλὰ καὶ καθιστᾷ αὐτὰ ἀδιάβροχα καὶ τὰ προσφυλάττει ἀπὸ τοῦς μύκητας καὶ ἀπὸ ὕδατος φθοροποιῶ καὶ ἐπικίνδυνα παρασιτα. Εἶναι δὲ ὑγρὸν καὶ δὲν ἔχει ἀνάγκην θερμάνσεως πρὸ τῆς χρήσεως, οὕτως ὥστε πᾶς τις δύναται μετὰ ἀπλῆν ψήκτραν νὰ βάψῃ τὰς κιγκλίδας τοῦ τὰ παραπήγματα καὶ ἐὰν θελήτῃ τὰ πατώματα τῆς οἰκίας τοῦ πρὸ πάντων δὲ τὸ ἐξωτερικὸν τῆς.

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑ

— 'Ο ἐν Ἀθήναις λόγιος φίλος κ. I. Καρακατσάνης δ. φ. γνωστὸς καὶ ἐκ πολλῶν αὐτοῦ πονημάτων φιλολογικῶν ἰδίως δ' ἐκ τῶν καλλίστων αὐτοῦ Ὁρθογραφικῶν Ἀσκήσεων ἐξέδωκεν ἄρτιως ἐκ τοῦ Σοφοκλέους τὴν *Alarta Μαστιγοφόρου* ἐν ἰδίῳ κομψῷ τεύχει 208 σελ. 8ον. Ὁ συγγραφεὺς τέμνει νέαν ὁδὸν ἐν τῇ ἐκδόσει ταύτῃ, ἥτις ἐναντι τοῦ κειμένου παρέβαλε πάλιν αὐτὸ τὸ κείμενον ἀλλὰ τοῦτο ἐν τῇ φυσικῇ σειρᾷ καὶ πλοκῇ τῶν λέξεων, καὶ ὅπ' ἀμφοτέρα κάτω ἐν ἐκάστη σελίδι ἐν συνεχείᾳ τὴν εἰς τὴν καθωμιλημένην παράφρασιν αὐτῶν. Οὕτω φρονεῖ ὁ συγγραφεὺς, ἴσω; καὶ οὐχὶ ἀσκοπῶς ὅτι εἶναι δυνατόν εἰς τοὺς μελετῶντας τὰ ἀθάνατα τῶν ἀρχαίων ἔργα νὰ συσχετίζωσι τὴν ἀρχαίαν γλῶσσαν πρὸς τὴν νεωτέραν, νὰ κατανοῶσιν εὐχερῶς τὰς ὑφισταμένας μεταξὺ αὐτῶν διαφορὰς καὶ τέλος ν' ἀπαλλάσσωνται ἴσως καὶ τοῦ φόρου τῶν σχολίων καὶ σχολιάσεων πρὸς κατανόησιν τοῦ συγγραφέως. Τοῦτο ὀρθῶς πράγματι ἔχει διὰ τοὺς πολλοὺς, διὰ τὸν λαόν, διὰ τὸν φιλομαθῆ οὐχὶ ὅμως καὶ διὰ τὸν εἰδικὸς φιλόλογον καὶ περὶ τὰ μύχια τῆς φιλολογίας ἀσχολούμενον· ἐπὶ τούτῳ θερμὰς ἀπονέμεται τῷ συγγραφεῖ συγχαρητικὰς εὐχάς. Ἀλλ' ἡ παράφρασις αὕτη ἡ ἡ ἐξήγησις εἶναι καλὴ, εἶναι κατάλληλος πρὸς τὸν σκοπόν, οὗ δὲ πονήσας στοχάζεται; Ἡ ἀπάντησις ἀπῆται καὶ ἐξέτασιν πολλὴν καὶ χρόνον πολὺν καὶ χῶρον πολύν, ὅπερ δὲν ἔχομεν ὑπὸ τὴν διάθεσιν ἡμῶν. Λέγομεν ὅμως ὅτι δὲν εἶναι ἐκ τῶν κοινῶν, ἀποδίδει

πιστῶς τὴν ἔννοιαν καὶ εὐμοιρεῖ πολλῶν προσόντων ἐφ' ᾧ καὶ ἐβραβεύθη ἐν τῇ Δι' Ὀλυμπιάδι.

Τὸ βιβλίον ἔχει κείμενον, ἀνάλυσιν τοῦ δράματος, φυσικὴν σειρὰν τῶν λέξεων καὶ παράφρασιν καὶ τιμᾶται δραχμ. 2,50

B. A. M.

Παρακαλοῦνται οἱ ἀναγνώσται τῆς *Φιλολογικῆς Ἡχοῦς* ν' ἀποστείλωσιν ὅσον τάχιστα τὴν περὶ τῶν ἐν τῷ ΣΤ'. τεύχει παιητικῶν ἐπιφυλλίδων γνώμην αὐτῶν καθ' ὅτι τὸ ἀποτέλεσμα δημοσιευθήσεται ἐν τῷ Θ'. τεύχει.

ΣΚΕΨΕΙΣ

— Πόσα καλὰ πράγματα ἀπονήσκουν καθ' ἑκάστην εἰς τὰ ὅτα τῶν ἀνοήτων! Fontenelle.

— Μικρά τις ἐπιτυχὴς δοκιμὴ παρακινεῖ νὰ ἀποτολήμῃ τις καὶ ἄλλα: ἰδοὺ τίνι τρόπῳ ἐκτίσθη ὁ κόσμος. Grimm.

— Ἡ ὕβρις εἶναι ὡς ὁ Θεός: ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶναι ἴσοι ἐνώπιόν της, δὲν ὑπάρχει οὔτε μέγας ὕβριστης οὔτε μικρὸς ὑβριζόμενος. Cloude Tillier.

— Ἐν παντὶ πράγματι ἡ διάρκειά τῆς εἰς αὐτὸ ἀφοσιώσεώς μας εἶναι ἀνάλογος τῶν φροντίδων τῶν κόπων καὶ τῶν ἐπιθυμιῶν τὰς ὁποίας μᾶς προσεβεί. H. de Balzac.

— Πρὸς οὐδὲν τῶν ὅσων δύναται τις νὰ μάθῃ πρέπει νὰ μένῃ ξένος. F. V. Raspail.

— Μόνον ὁμιλῶν τις ὅσον τὸ δυνατόν ἐλάχιστα δύναται νὰ ἐλπίσῃ ὅτι θὰ εἴπῃ μερικὰς ἀληθείας. Th. Barrière.

— Τὸ νὰ ζωγραφίσῃ τις τὸν ἄνθρωπον ἐν τῷ θεάτρῳ ἐκ τῶν μυθιστοριῶν εἶναι τὸ αὐτὸ ὡς νὰ μεταφράσῃ ἐκ μεταφράσεως βιβλίων ὅστινος ἀδυνατεῖ νὰ ἀναγνώσῃ τὸ πρωτότυπον. G. M. Valtour.

— Ἀληθῶς ἐλευθερίος εἶναι ἐκεῖνος ὅστις δύναται νὰ ὑποφέρῃ τοὺς μὴ τοιούτους. G. M. Valtour.

— Μόνον οἱ ἐργάται γνωρίζουσι τὴν ἀξίαν τοῦ χρόνου: τὸν πληροῦνται πάντοτε. Voltaire.

— Αἱ παραδοξολογίαι τῶν ὑψηλῶν προσώπων καθίστανται τὸ ἐντευκτήριον τῆς ἐπερχομένης γενεᾶς. X. Doudan.

— Ἡ κρίσις διαφωτίζει, ἡ πρόληψις καθοδηγεῖ. G. M. Valtour.

— Ὁ κύων ὁ ὁποῖος νομίζει ὅτι στρέφει τὸ ψῆτὸ ἀγνοεῖ ὅτι τὸ ψῆτὸ τὸν στρέφει. Galliani.